

Påske søndag, Sulsted kirke 12.april 2020

Salmer

DDS 236 påskeblomst hvad vil du her

874 i "100 salmer" Du tar mig som jeg er

Velkomst

Velkommen til en kort gudstjeneste her i Sulsted kirke. I dag er en festdag i kirken – påskedag. Og normalt mødes vi efter gudstjenesten og fejrer denne festdag sammen med et glas bobler og et stykke kransekage. I dag må vi fejre sammen, men på afstand. Vi fejrer, at livet vandt over døden – at der efter hver død kommer en opstandelse.

Kirkens navn for denne søndag er "Påskesøndag", den dag hvor kvinderne kom til graven og fandt en engel, der sad på stenen og sagde Frygt ikke. Vi skal synge to

salmer, høre søndagens tekst, en kort prædiken, bede fadervor og høre velsignelsen.

Vi skal begynde med at synge en salme, som passer til dagen i dag, nemlig Påskeblomst hvad vil du her? Nr 236 i den nye salmebog eller nr.? i den gamle. Du kan også følge med i teksten her på skærmen, mens vi synger.

Påskeblomst! hvad vil du her?

Bondeblomst fra landsbyhave

uden duft og pragt og skær!

hvem er du velkommen gave?

Hvem mon, tænker du, har lyst

dig at trykke ømt til bryst?

Mener du, en fugl tør vove

sang om dig i Danmarks skove?

Ej i liflig sommerluft
spired du på blomsterstade,
ej så fik du rosens duft,
ikke liljens sølverblade;
under vinterstorm og regn
sprang du frem i golde egn,
ved dit syn kun den sig fryder,
som har kær, hvad du betyder.

Påskeblomst! men er det sandt:
Har vi noget at betyde?
Er vor prædiken ej tant?
Kan de døde graven bryde?
Stod han op, som ordet går?
Mon hans ord igen opstår?
Springer klart af gule lagen
livet frem med påskedagen?

Kan de døde ej opstå,
intet har vi at betyde,
visne må vi brat i vrå,
ingen have skal vi pryde;
glemmes skal vi under muld,
vil ej vokset underfuld
smelte, støbes i det dunkle
og som lys på graven funkle.

Påskeblomst! en dråbe stærk
drak jeg af dit gule bæger,
og som ved et underværk
den mig hæver, vederkvæger:
Hanegal og morgensang,
synes mig, af den udsprang;
vågnende jeg ser de døde
i en påske-morgenrøde.

Ja, jeg ved, du siger sandt:
Frelseren stod op af døde!
Det er hver langfredags pant
på en påske-morgenrøde:
Hvad er segl og sværd og skjold
mod den Herre kæk og bold?
Avner kun, når han vil ånde,
han, som svor os bod for vånde.

Tekstlæsning

*Jeg vil nu læse dagens tekst fra Matthæusevangeliet.
Det stykke jeg læser handler om da Maria Magdalene
og den anden Maria kommer til Jesu grav. Forud for
det, har ypperstepræsterne henvendt sig til Pilatus for
at gøre ham opmærksom på, at denne mand Jesus har
sagt at han vil genopstå efter 3 dage og derfor er det
vigtigt at der bliver holdt vagt ved graven. Pilatus
sætter et vagthold til at holde vagt ved graven og de
forsegler graven, så ingen kan komme ind eller ud.*

Efter sabbatten, da det gryede ad den første dag i ugen,
kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til
graven. Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For
Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og
væltede stenen fra og satte sig på den. Hans udseende
var som lynild og hans klæder hvide som sne. De, der
holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde.
Men englen sagde til kvinderne. »Frygt ikke! Jeg ved, at
I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her;
han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet,
hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at
han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for
jer til Galilæa. Dér skal I se ham. Nu har jeg sagt jer
det.« Og de skyndte sig bort fra graven med frygt og
stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det.

Matthæusevangeliet 28,1-8

Amen

Prædiken

Siden Mette Frederiksen lukkede Danmark ned og det gik op for mig og alle andre, hvor alvorlig en situation vi stod i, har jeg båret disse ord med mig. På alle mine lange gåture ved det smukke og storslåede Vesterhav og i den pragtfulde natur i Hammerbakker. På mine indkøbsture med afstand til alle. Mens jeg har siddet ved spisebordet og hjulpet med matematik, dansk og engelsk. I de langsommelige stille dage og aftener, hvor jeg har savnet familie og venner har disse ord fulgt mig! ***Efter en hver død, kommer der en opstandelse.*** Jeg har gentaget dem for mig selv, næsten meditativt – ***Efter en hver død, kommer der en opstandelse.*** De er blevet sagt som en huskehjælp til mig selv. En hjælp til at huske, at det bliver godt igen, når det har været sværest, mest ensomt og mørkt. Det har været sagt som en viljesytring, som det jeg tror på, men også fordi jeg har brug for at tro på det. Jeg har brug for at tro på,

at min verden igen kommer til at ligne sig selv. Jeg har brug for at tro på, at jeg snart kan se min søn igen, at jeg snart kan invitere min gamle svigerfar på aftensmad og køre til Aarhus og besøge resten af min familie.

Et liv kan ikke leves uden en langfredag. En langfredag, hvor livet gør ondt, føles forkert eller er lidelsesfuldt. Vi kommer alle til at opleve, at livet ikke blev som vi havde forestillet os det. Vi kan opleve at miste den vi elsker, miste vores arbejde, miste vores gode helbred eller miste vores gode humør. Livet kan ikke leves uden at mærke at livet også indimellem gør ondt. Når vi oplever og lever vores langfredag, er det godt at huske på, at påskedag venter lige om hjørnet.

I dag er det påskedag og opstandelsen vi fejrer – vi fejrer at Jesus genopstod fra den mørke grav, selvom ypperstepræsterne forsøgte, kunne de ikke holde ham inde i gravens mørke, selvom graven blev forsegleet, var

kærlighedens kraft større end døden. Døden og mørket har ikke magten over os, selvom det indimellem kan føles sådan – livet og lyset er stærkere og livet finder sin vej tilbage til os – over skyerne er himlen altid blå.

Corona har ramt os på noget af det der er allervigtigst for os mennesker, den har ramt os på vores relationer og på vores behov for at være i et fællesskab. De heldigste af os har været isoleret sammen med vores familier, børn og ægtefælle, men mange har siddet helt alene og den eneste kontakt, har været når der blev afleveret mad ved døren. Corona har ramt der, hvor det gør allermest ondt. Helt ind i vores relationer til andre mennesker. Mennesker er blevet farlige for os. Vi går en stor bue uden om andre, når vi handler ind. Hvis vi har rørt ved et menneske, der ikke er en af vores nærmeste, skynder vi os at vaske hænder og spritte af. Selvom det er fuldt forståeligt, er det også ret skræmmende, at mennesker er blevet farlige og en

potentiel sundhedsrisiko for mig og mine nærmeste. De ting der før følte helt naturlige er blevet unaturlige og anderledes – for eksempel håndtrykket. Jeg elsker håndtrykket, et godt solidt håndtryk, hvor man kigger hinanden i øjnene og ser hinanden. Jeg savner det håndtryk, det er fattigt at sige goddag med et nik på lang afstand. Det gør noget ved os, når det vi har behov for ikke længere er en mulighed.

For mig drejer påske og opstandelse sig om håb og tro. Troen og håbet på, at jeg ikke er alene, at jeg aldrig bliver alene og at kærligheden er stærkere end døden. Det har været en svær tid, men måske kan vi finde mening i det der lige nu føles som meningsløst – måske er vejen ud af mørket og isolationen at vi får understreget, at vi ikke er noget uden hinanden. Måske er vores opstandelse, at vi bliver husket på, at vi har brug for hinanden, vi har brug for fællesskaber. Påskedags beretning fortæller os, at der er håb, hvor vi

kun kan mærke håbløshed, og liv, hvor vi kun kan se død. Påskedag fortæller os, at det ubegribelige ikke kan ses, men må tros! Opstandelsen er ikke noget vi kan tale os frem til, det er ikke noget vi kan se ske fysisk foran vores øjne, ligesom kvinderne ved graven heller ikke så Jesu opstandelse. Men alligevel er opstandelsen helt konkret. Hvert år kommer foråret til os – vinteren bliver overmandet af varmen, knopperne på træerne skaber levende træer, vintergækkene springer ud, erantis blomstre og alle blomsterløgnerne pibler op af jorden med masser af farver. Det der virkede dødt bliver levende igen. ***Efter en hver død, kommer der en opstandelse.***

Opstandelsen er lige her

Du går

med sagte skridt hos dem, der bærer andre
og alt til trods bliver ved og ved at vandre

Opstandelsen er lige her

Du ser

vi ligger angstgrå i de værste stunder
du lægger dine arme under

Opstandelsen er lige her

Du sker

Når mennesker, der vakler tæt med sorgen,
igen kan se og smile: sikke en morgen!

Opstandelsen er lige her

Du er

når vi kan give alt det liv tilbage
som nogen tog fra os på onde dage.

Sådan lyder noget af en salme, salmedigteren Iben
Krogdalen har skrevet om opstandelsen.

Langfredag er bag os og forhåbentlig kan vi snart gå ud i
verden igen – en forandret verden, men ikke
nødvendigvis til det værre. En verden hvor vi er blevet
mindet om, at livet og vores måde at leve på ikke kan

tages for givet. En verden hvor vi endnu en gang er blevet mindet om, at det væsentlige er menneske ved vores side og i alle de fællesskaber, vi SÅ gerne vil være en del af. En verden hvor vi igen kan mødes, grine, give hånd og være sammen om alt det store, som bliver så småt, hvis vi skal være med det alene. En verden, hvor vi skal huske hinanden på, at alt kan blive revet væk fra os i løbet af et øjeblik, men at mørket bliver lyst op og livet finder en vej til os alle igen.

Amen

Lad os alle bede

Du levende Gud, som har bolig iblandt os.

Kirkernes døre er låst i disse dage, men din himmel over os er åben som altid.

Vi beder for dem der er alene, og dem der er sammen.

Dem der er bekymrede, og dem, der ikke magter alvoren.

Vi beder for de syge, og deres pårørende.

Dem der mister, og dem der skal dø.

Tak for korsets løfte om, at der altid er en ny solopgang - i liv og død.

Giv styrke, både til dem det er ramt af magt - og dem der er ramt af magtesløshed!

Hjælp dem der lider, mere end vi forstår, dem som ville ønske, de havde det som os!

Lad os forblive ét i dig ved din ånd - også på afstand.

Hvad vores hjerter flyder over med i ord eller stilhed, griber du: Vores verden - i dine hænder.

"Fadervor, du som er i himlene! Helliget vorde dit navn, komme dit rige, ske din vilje på jorden, som den sker i himlen; giv os i dag vort daglige brød; og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere, og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde. Thi dit er

riget og magten og æren i evighed!

Amen.

Velsignelse

Vi skal slutte gudstjenesten med at synge "Du tar mig som jeg er!". Den fortæller os, at Gud tager os som vi er og at vi ikke behøver at være perfekte eller særligt dygtige til noget – men at vi er gode nok, lige præcis som dem vi er!

1. Du tar mig, som jeg er,
du tar mig, som den blide sommerregn
gir både korn og mælkebøtter væde,
som solen stråler over høg og stær,
og duggen spreder guld på skrald og hegn,
du tar mig med din sommerlyse glæde!

2. Du tar mig, Herre Gud,
når jeg er svag, og ingenting er værd,
og jeg så tit har nægtet dig min tanke.
For jeg er barnet, som du førte ud
af dåbens storm og skum, om skarpe skær,
mit kors er dit, det er min redningsplanke!
3. Du tar mig i min nød,
du tar mig, når jeg danser glad og vild,
du ser i hjertet jeg er en af dine.
Du er hos mig, selv i min skam og død,
for ingenting kan ændre det du vil,
og du vil ikke andet end velsigne!
4. Du tar mig som jeg står,
fuldstændig som jeg står og går, jeg får
forladelse for alt, hvad jeg forspildte.
Og sommer spirer af en vinters sår,
og frihed springer ud af trællekår.
Fortabtes domme er hos dig så milde!

5. Du tar mig med dit Ord,
som taler i mit lange korte liv,
som vælder af din visdoms himmerige.
Nu, Herre, tag mig nådigt til dit bord,
og hvisk om skyld og blod, og brød og vin,
så vandrer jeg ad nådens himmelstige!

6. Du tar mig, som jeg er,
i alt mit ingenting, du griber mig,
i død og sorg og vé – når jeg må græde.
Du favner mig, du tar mig som jeg er,
al fare, smerte, savn, står nu til dig,
hav evig tak, og tag imod min glæde!

Tekst: Sten Kaalø, 2002, Melodi: Hans Peter Soelmark

Tak for i dag og alt godt.